

[Kirsten Jacobsen.]

ud. Jeg tror faktisk, at man skal være boligminister for at kunne se logikken i det foretagende.

Ændringerne i realkreditloven vil jeg ikke bruge megen tid på. Det er, som hr. Svend Jakobsen sagde, fortrinsvis konsekvensændringer og nærmere bestemmelser om, hvorledes medarbejderne skal have ret til at vælge repræsentanter til bestyrelsen.

Det kommunistiske forslag om at genindføre momsrefusionen til byggeriet lyder jo vældig godt, men når vi kender landets økonomiske situation i dag og lige har hørt boligministeren oplyse os om, at det vil betyde en øget statsudgift på 1,8-1,9 mia kr., så tror jeg faktisk nok, at vi på forhånd må afskrive den tanke, selv om man kunne have megen sympati for den.

Vi har i fremskridtspartiet den samme bekymring for beskæftigelsen, som kommunisterne lægger for dagen. Vi har fremsat forslag om, hvordan vi mener problemet kan løses, og under beskæftigelsesdebatten her for nylig stillede jeg et forslag om, at man ophævede Grundejernes Investeringsfond og frigav midlerne. Der ligger 1 mia kr., som på fornuftig måde kunne bruges til vedligeholdelse og til istandsættelse af den ældre boligmasse, og der er i hvert fald den store ting til forskel fra kommunisternes forslag, at det ikke er skatteydernes penge, vi på forhånd smider i grams.

Da vi diskuterede boligforliget i sidste samling, gjorde jeg som før udtrykkelig opmærksom på, hvor lidt løsning jeg finder der er i det. Mage til restriktionsterror har jeg aldrig set, og jeg tror ikke engang, at kildeskattedirektoratet kunne have fundet på noget, der var værre. Jeg kan ikke love nogen som helst velvillig udvalgsbehandling, men jeg kan love én, som er meget grundig.

Enggaard (V):

Det, vi drøfter i dag, er, hvordan partiernes boligaftaler fra juni måned skal omsættes i lovsform. Men inden jeg kommer til en række mere detaljerede bemærkninger om principperne i de 3 første lovforslag på dagsordenen, vil jeg gerne gøre nogle betragtninger om selve værdien af, at der i forsommeren blev sluttet et boligforlig imellem en række af folketingets partier. Jeg tror, det er af meget betydelig værdi for stabiliteten i

byggesektoren og for den sikkerhed, som alle, der skal disponere såvel med hensyn til byggeri som med hensyn til forbrug af bolig, bør have. Jeg tror, man i dag må erkende, at de uomtvistelige vanskeligheder, der ligger for beskæftigelsen inden for byggeriets område, ville have været betydelig alvorligere, hvis man ikke havde fået den grad af sikkerhed, som ligger i de boligpolitiske aftaler.

I venstre lægger vi vægt på, at der med disse aftaler er fastlagt en ramme for det fremtidige sociale byggeri på indtil 8.000 boliger pr. år, at vi igennem det finansieringssystem, som er lagt fast, opnår en lavere statsudgift på omkring 300 mill. kr. pr. årgang byggeri i forhold til de regler, som er gældende i øjeblikket, at vi opnår en kommunalisering i form af et større lokalt ansvar gennem kommunernes indskud på 5 pct. af omkostningerne, og at vi udbygger solidariteten imellem den ældre og den nye del af det sociale boligbyggeri.

Den kommunalisering, som forslaget er udtryk for, vil sikre, at der er en reel lokal interesse i at gennemføre fremtidigt socialt byggeri. Jeg tror, at det vil medføre, at vi næppe vil se meget store ambitiøse planer som Brøndby Strand i fremtiden, men at vi i stedet vil se mere jordnære projekter, som stemmer overens med den lokale vurdering af boligbehovet. I den forbindelse vil jeg understrege de regler for hovedstadsområdet, der åbner mulighed for, at hovedstadsrådet kan indskyde halvdelen af en kommunes lån og derved sikre, at særlige udviklingsområder kan gennemføre et byggeri, som man har behov for. Herudover er reglerne for kommunernes investeringer og lånoptagelser jo således formuleret, at der for den typiske udviklingskommune er rimelige finansieringsvilkår.

Hvad angår de bestemmelser i lovforslaget om boligbyggeri, som berører kollegieområdet, vil jeg gerne sige, at jeg tror, den nydannelse, som vi her finder, er værdifuld. Muligheden for at opføre indtil 1.500 værelsesenheder som led i et socialt byggeri for unge under uddannelse er rigtig. Jeg tror, det i dag er en forældet tanke, at unge under uddannelse bedst kan bo i særlige kollegier. Det har da også vist sig, at kollegierne ikke er så attraktive længere, men derimod at fordelene ved at bo i den nor-